

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Viktora Kučery (soudce zpravodaj) a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **M. Ch.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2016, č. j. KUZL/73295/2016, sp. zn. KUSP/73295/2016/DOP/Pe, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 10. 2018, č. j. 33 A 6/2017 – 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2016, č. j. KUZL/73295/2016, sp. zn. KUSP/73295/2016/DOP/Pe.

[2] Citovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a současně jím potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž, odboru občansko-správních agend,

oddělení dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 9. 2016, č. j. MeUKM/058167/2016, spis. zn. MeUKM/011899/2016/11, kterým byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 1 800 Kč za spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že *„dne 11. 2. 2016 v čase 14:35 hod. v obci Kroměříž, na ulici Farní, při řízení motorového vozidla tov. zn. Audi, RZ: X, nerespektoval zákazovou dopravní značku B2 „Zákaz vjezdu všech vozidel“ a s tímto vozidlem nacouval do ulice Farní, která je označena uvedenou dopravní značkou, a dále svíslou dopravní značkou IZ6a „Pěší zóna“ s upozorněním ve spodní části „Vjezd jen na povolení městské policie“ a zásobování bez povolení v době od 04:00 hod. – 10:00 hod. a od 17:00 hod. – 22:00 hod.“*

[3] Podezření ze spáchání uvedeného přestupku správnímu orgánu I. stupně oznámila Městská policie Kroměříž přípisem ze dne 18. 2. 2016, k němuž přiložila úřední záznam ze dne 11. 2. 2016, fotodokumentaci, kamerový záznam a dále oznámení o přestupku, z něhož je patrné, že se stěžovatel k přestupku na místě písemně nevyjádřil a odmítl se podepsat. Na základě těchto skutečností bylo zahájeno přestupkové řízení a nařízeno ústní jednání na den 13. 4. 2016, ke kterému se za stěžovatele dostavila jako zmocněnkyně V. Ř. Jmenovaná byla seznámena s předloženým spisovým materiálem, kterým bylo provedeno dokazování, včetně zhlédnutí kamerového záznamu Městské policie Kroměříž. Následně bylo správnímu orgánu I. stupně dne 21. 4. 2016 doručeno vyjádření stěžovatele, v němž uvedl, že se přestupku nedopustil. Nepopíral sice skutečnost, že v dané době přišel ke svému vozidlu a přivolal policejní hlídku za účelem odstranění technického prostředku bránícímu odjezdu vozidla. Odmítl však, že by se na místě doznal k řízení a zaparkování vozidla s tím, že si své vozidlo na místě pouze vyzvedával. V návaznosti na správní orgán I. stupně nařídil nové ústní jednání na den 13. 7. 2016, ke kterému se dostavila opět jmenovaná zmocněnkyně stěžovatele; byla jí předložena k vyjádření kompletní spisová dokumentace a předán na nosiči dat záznam z kamery městské policie. Zmocněnkyně pak do protokolu uvedla, že stěžovatel nadále popírá spáchání přestupku, neboť na uvedeném místě neparkoval.

[4] Shora citovaným rozhodnutím správní orgán I. stupně shledal stěžovatele vinným z uvedeného přestupku, neboť s ohledem na všechny podklady získané během přestupkového řízení měl skutkový stav za prokázaný bez důvodných pochybností. Za hlavní důkaz označil záznam z kamery umístěné na oděvu jednoho ze zasahujících policistů zachycující jeho komunikaci se stěžovatelem, který doznal, že na místě zaparkoval proto, aby si rychle vyřídil určité záležitosti; své jednání přitom omlouval přítomností dalších zaparkovaných vozidel a zakoupením parkovacího lístku.

[5] K odvolání stěžovatele v podstatě totéž potvrdil žalovaný odvolací orgán, který ve svém rozhodnutí rovněž vzal za stěžejní důkaz kamerový záznam potvrzující spáchání přestupku, jakož i osobu pachatele. K ní pak podrobněji poznamenal, že policie nainstalovala na vozidlo technický prostředek bránící odjetí. Na místo se poté hlídka opětovně dostavila na základě telefonátu stěžovatele jako řidiče vozidla, který žádal, aby byl technický prostředek odstraněn. Po příjezdu se policisté stěžovatele dotázali, zda je řidičem vozidla, přičemž odvětil „jasné“. Současně v rámci následné komunikace s policisty ohledně zákazu vjezdu do dané ulice doplnil, že ho zmátla dvě vozidla, která tam rovněž

pokračování

parkovala. Navíc má parkovací lístek a na vozovce nebyla vyznačena žlutá čára. Totožnost stěžovatele byla ověřena na základě předložených dokladů. Na základě sdělení podezření ze spáchání přestupku bylo žalobci umožněno, aby byla věc vyřešena v blokovém řízení, a to uhrazením pokuty ve výši 500 Kč. V tomto kontextu stěžovatel mimo jiné uvedl, že je to moc, neboť tam nebylo místo a potřeboval si jen odskočit, přestože se nakonec zdržel. Připustil však, že se nepodíval na dopravní značku. Na základě těchto skutečností považoval žalovaný spáchání přestupku za dostatečně prokázané. Pokud stěžovatel prostřednictvím své zmocněnkyně až později během přestupkového řízení začal tvrdit, že přestupek nespáchal, neboť vozidlo neřídil a pouze si jej na místě vyzvedával, žalovaný těmto tvrzením neuvěřil. Naopak akcentoval věrohodnost a přesvědčivost obsahu pořízeného kamerového záznamu, na kterém se stěžovatel k věci ústně vyjadřoval, aniž by měl čas promyslet si procesní strategii či formulovat odlišnou skutkovou verzi, která by ho mohla vyvinut ze spáchání přestupku.

[6] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, v níž namítl nedostatečné zjištění skutkového stavu věci s tím, že nebylo prokázáno, že se přestupku skutečně dopustil. Poznamenal přitom, že při komunikaci s policisty potvrdil zaparkování vozidla pouze z toho důvodu, aby mu byl umožněn odjezd, a to odstraněním příslušného technického prostředku – tzv. „botičky.“ Krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Krajský soud konstatoval, že správní orgány postupovaly správně, pokud vinu stěžovatele primárně dovodily ze záznamu, který byl pořízen z kamery umístěné na oděvu jednoho ze zasahujících policistů během provádění silniční kontroly na místě spáchání přestupku. Není pochyb o tom, že vozidlo stěžovatele vjelo a zaparkovalo na daném místě v rozporu s umístěným dopravním značením. Stejně tak byla bez pochybností zjištěna totožnost stěžovatele jako řidiče vozidla, neboť byl na místě legitimován. Krajský soud se s tímto závěrem zcela ztotožnil a připomněl, že totožnost řidiče vozidla shodně vyplývá rovněž z úředního záznamu a oznámení přestupku, které jsou součástí policejní dokumentace. Stejně tak se krajský soud ztotožnil s argumentací správních orgánů, že stěžovatel podle uvedeného záznamu při začátku komunikace s policistou výslovně potvrdil, že je řidičem vozidla. Během řízení před správním orgánem I. stupně sice stěžovatel namítl, že vozidlo nezaparkoval, ale pouze si jej v dané ulici vyzvedával. Jedná se však o tvrzení, které zcela odporuje obsahu kamerového záznamu, který celou komunikaci mezi policistou a stěžovatelem podrobně zachycuje. V podstatě totéž platí i pro následné – až v žalobě uplatněné tvrzení stěžovatele, že zaparkování vozidla na místě spáchání přestupku potvrdil pouze proto, aby mu policisté z vozidla odstranili technický prostředek bránící odjezdu. Toto dodatečné tvrzení navíc neodpovídá procesní strategii a původní skutkové verzi, kterou stěžovatel prezentoval během přestupkového řízení, a krajský soud ho považoval za účelové a nevěrohodné.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, v níž v podstatě pokračoval ve své dosavadní argumentaci, kterou obecně podřadil pod důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Konkrétně namítl vadu řízení spočívající

v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci s tím, že není pochyb o spáchání přestupku jako takového, ale o jeho pachateli.

[9] Stěžovatel připomněl, že nebylo nijak prokázáno, že by vozidlo skutečně řídil a porušil povinnost řídit se předmětnými dopravními značkami zakazujícími vjezd do pěší zóny. Správní orgány vycházely pouze z jeho doznání, nicméně stěžovatel toto své doznání vysvětlil tak, že potřeboval s vozidlem odjet, a tedy potřeboval, aby mu policisté sejmuli technický prostředek z vozidla. Pokud by však sdělil, že neví, kdo vozidlo řídil, požadovali by policisté buď úhradu manipulačního poplatku, nebo by odmítli technický prostředek sejmout, což je běžná praxe. Správní orgány přesto – stran subjektu přestupku – vycházely z doznání stěžovatele, aniž by však řádně vypořádaly jeho argument, dle kterého bylo doznání pouze účelové ve snaze zajistit sejmутí technického prostředku. Současně stěžovatel uvedl, že nebyla shledána žádná okolnost, pro kterou by bylo možné usuzovat na nevěrohodnost a účelovost daného tvrzení, jak konstatoval krajský soud. Jinak řečeno, situace se klidně mohla odehrát tak, jak stěžovatel uvádí výše a nelze tak vycházet v podstatě z jediného důkazu v podobě doznání stěžovatele; toto doznání navíc stěžovatel označil za nepřipustný důkaz s odkazem na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015 – 33. Na základě toho stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný se k předložené kasační stížnosti blíže nevyjádřil, neboť měl za to, že věc byla dostatečně vyargumentována krajským soudem. Doplnil pouze, že pokud by byla věc řešena cestou správního deliktu, resp. přestupku provozovatele vozidla, jednalo by se o chybný postup. Řidič vozidla – tedy stěžovatel byl podle prvotních indicií zjištěn a on sám následně nepřinesl žádnou alternativní skutkovou verzi, která by logicky zapadala nebo navázala na jeho komunikaci s policisty zaznamenanou na místě spáchání přestupku. Proto navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Podstata projednávané věci je redukována na relativně jednoduchou skutkovou otázku, zda ob stojí závěry krajského soudu potažmo obou správních orgánů ohledně základních okolností spáchání daného přestupku, kterého se měl dopustit stěžovatel při provozu na pozemních komunikacích.

[14] Stěžovatel nijak nerozporuje spáchání samotného přestupku; v zásadě vychází z toho, že daný přestupek se skutečně stal, avšak tvrdí, že není jeho pachatelem – tedy, že

pokračování

to nebyl on, kdo porušil povinnost řídit se dopravními značkami zakazujícími vjezd do pěší zóny na ulici Farní v Kroměříži. Toto tvrzení stěžovatele je podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu naprosto neudržitelné a nelze ho – ve shodě s krajským soudem – vnímat jinak, než jako tvrzení nevěrohodné a učiněné účelově *ex post* s cílem vyhnout se sankci (pokutě) za spáchaný přestupek.

[15] Přestupek stěžovatele byl náležitě prokázán, o čemž svědčí veškeré podklady obsažené ve správním spise, na který lze v podrobnostech odkázat. Není nutné obsah celého spisu podrobně rekapitulovat, podle názoru Nejvyššího správního soudu postačí s ohledem na kasační námitku toliko připomenout průběh silniční kontroly; ten je zcela autenticky, velmi podrobně a věrohodně zachycen na (obrazovém i zvukovém) záznamu pořízeném z kamery umístěné na oděvu jednoho ze zasahujících policistů. Podle tohoto záznamu se stěžovatel vyjádřil tak, že zaparkoval vozidlo na daném místě zejména proto, že si potřeboval na chvíli odskočit, přičemž ho zmátl ostatní zaparkovaná vozidla. Až po vysvětlení ze strany policisty, že je v tomto ohledu rozhodné pouze platné dopravní značení určující zákaz vjezdu a začátek a konec pěší zóny (umístěné bezprostředně před zaparkovaným vozidlem), stěžovatel doplnil, že si ho vlastní vinou nevšiml. Následující argumentace stěžovatele se poté zaměřovala nikoliv na zpochybnění skutkového stavu, ale pouze ovlivnění výše uložené blokové pokuty.

[16] Stručně shrnuto: stěžovatel v průběhu projednávání přestupku na místě ani jednou nezpochybnil, že se přestupku dopustil. Naopak přiznal, že to byl, kdo na daném místě nedovoleně parkoval. Jeho rozhodnutí projednat věc nikoli blokově, tj. ve zkráceném řízení, ale standardně ve správním řízení přitom bylo ovlivněno podle jeho vlastních slov jednak avizovanou výší pokuty 500 Kč, s níž nesouhlasil, jednak radou, která mu v mezidobí byla ze strany blíže neurčené osoby telefonicky poskytnuta. Na to konto stěžovatel na místě spáchání přestupku mimo jiné výslovně uvedl: „...*prostě mám, nevím, jestli vám to něco říká, nějaké řešení pokut, které by to za mě mělo porěšit tady toto.*“

[17] K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že z vlastní rozhodovací činnosti velmi dobře ví o poskytování služeb v rámci tzv. pojištění proti pokutám za dopravní přestupky, přičemž platí-li dotčená osoba za takové „pojištění“, svědčí to o jejím celkově negativním vztahu k dodržování povinností stanovených právními předpisy upravujícími provoz na pozemních komunikacích. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017 – 30, jednání řidičů, kteří již předem počítají s tím, že pravidla silničního provozu nebudou respektovat a že jim za to nehrozí žádná sankce, je vysoce společensky nebezpečné a znamená ohrožení životů, zdraví a majetku jiných účastníků silničního provozu. Takovou skutečnost lze v rámci hodnocení dotčené osoby odpovědné za správní delikt, resp. přestupek hodnotit jako přítěžující okolnost. A dlužno dodat, že se jedná rovněž o okolnost zásadním způsobem zpochybňující věrohodnost následných tvrzení takové osoby; tato tvrzení jsou zpravidla z povahy věci účelová a vedená snahou vyhnout se – ve spolupráci s „pojistitelem“ či osobami na něho navázanými – uložení sankce.

[18] Jinak tomu není ani v nyní projednávané věci. Stěžovateli uložená pokuta je skutkově podložena pořízeným záznamem s přiznáním samotného stěžovatele bezprostředně po spáchání přestupku, jehož projednání v blokovém řízení stěžovatel

odmítl mj. právě proto, že se spoléhal na své „pojištění“ a následnou obhajobu vedoucí k nepostižení jeho protiprávního jednání. V tom se ovšem stěžovatel zmylil, neboť jeho následná obhajoba je nevěrohodná, účelová a ve výsledku nemůže ničeho změnit na závěru, že skutkový stav v dané věci, včetně pachatele přestupku, byl prokázán bez důvodných pochybností – a to právě s ohledem na autentický záznam průběhu silniční kontroly. Tento záznam byl jako důkaz proveden v průběhu správního řízení, stěžovatel s ním byl seznámen a proti jeho obsahu nic nenamítal. V rozporu s ním pouze v průběhu správního řízení uváděl, že vozidlo na zakázaném místě (pěší zóně) neparkoval, pouze jej vyzvedával. Kdo jiný měl vozidlo parkovat, ovšem v průběhu celého správního řízení neuvedl a až žalobě nově doplnil, že policistům se na místě nepravdivě doznal a sdělil, že řídil vozidlo pouze proto, aby bez problémů sejmuli technické zařízení – tzv. „botičku“ a nedožadovali se například jednání s řidičem či zjištění řidiče.

[19] Nelze proto důvodně vytýkat správním orgánům, že se řádně nevypořádaly s argumentem, podle kterého bylo doznání pouze účelové, pokud tento argument stěžovatel vznesl až v podané žalobě. První, kdo se s tímto argumentem či námitkou musel vypořádat, byl krajský soud a Nejvyšší správní soud se s tímto vypořádáním zcela ztotožňuje. Doplnuje přitom, že tato námitka v kontextu celé věci není věrohodná, zapadá do účelově volených procesních strategií vedených pod kuratelou „pojistitele“ proti pokutám a jako taková není způsobila důvodně zpochybnit skutkový stav, z něhož vycházely ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, správní orgány potažmo krajský soud.

[20] Ve světle všech výše uvedených skutečností a celého procesního průběhu věci nelze mít podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu jakýchkoli rozumných pochybností o tom, že protiprávní jednání spáchala právě osoba stěžovatele, které je toto jednání kladeno za vinu. Na uvedeném závěru nic nemění ani stěžovatelem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 204/2015 – 33, neboť jeho závěry na nyní souzenou věc nedopadají – a to především pro jiné skutkové okolnosti případu (přiznání k protiprávnímu jednání zde nebylo založeno na autentickém a průkazném doznání pachatele přestupku zachyceném na kamerovém záznamu, nýbrž pouze na úředním záznamu o podaném vysvětlení a jeho následné reprodukci ze strany zasahujících policistů).

IV. Závěr a náklady řízení

[21] S ohledem na uvedené neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. května 2019

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu